

Benissa, a la Marina Alta

D'entrada, algú podrà sorprendre's del títol d'aquest article, ja que molts llibres solen incloure Benissa en la comarca de la Marina Baixa. És un error que els benissencs són els primers a rebutjar. I amb bones raons, geogràfiques i d'altre ordre, com ara la tipologia de les construccions rurals. A la Marina Baixa, les cases de camp són anomenades sempre masos o masies; ací reben el nom de «casetes» i porten adossat el conegut riu-rau, que s'aprofitava per a arrecerar el raïm posat a assecar per a produir la pansa —producte importantíssim de l'economia local durant molt de temps.

Dit això, convidem el lector a mirar un mapa del País Valencià i a fixar-se en la gran porció de terra més avançada cap al Mediterrani que té com a punt més oriental el cap de la Nau. En aquesta porció es troba Benissa, sobre la carretera que uneix València amb Alacant.

El terme de Benissa és muntanyós a l'interior, amb altures pròximes als 1.000 metres, i molt accidentat a la costa. De fet, el poble està edificat sobre un promontori, si bé tot el territori municipal està ple d'edificacions, per obra del creixement turístic iniciat en la dècada de 1960. Bona part d'aquest turisme inicial fou efecte de l'anomenat «miracle alemany».

Aquest creixement des-

El terme de Benissa és muntanyós a l'interior, amb altures pròximes als 1.000 metres, i molt accidentat a la costa.

mesurat ha creat una imatge poc afortunada de Benissa, la d'una veta asfaltada de poc més d'un quilòmetre d'extensió, amb edificis a les vores. Benissa és molt més que això i, sobretot, és un poble que cal conèixer per dins. Si ho feu, descobrireu, per exemple, que el seu barri vell, ben conservat, és un dels millors de tot el País Valencià. Més: si hom recorre els carrers empedrats, es trobarà amb el Centre Municipal de Cultura, construït damunt el solar que ocupava un palauet del segle XVII i del qual s'ha conservat la façana. Més enllà, el bell edifici de l'antic Almodí, o Llotja de Contractació. En un altre raconet silenciós, la Casa del Delme, amb uns murs que parlen ben eloqüentment de la importància que tingué l'església

Si la visita és a la primavera, demaneu faves sacsades

benissenca. Cal veure també el carrer dels Desemparrats, on ans vivien els rics de la vila i on encara es conserven les cases amb balcons de ferro forjat i escuts sobre les portes. I encara cal veure l'andrònia del Forn, on es conserva la darrera casa morisca, en què abans es feia el pai les coques al calfó.

I aquest record ens porta

a parlar del menjar recomanable als qui vulguen visitar Benissa sense caure en fantasies gastronòmiques. Si la visita és a l'hivern, cal demanar olla de polp. Ací en diuen putxero, i no hi ha força capacitat de canviar la parauleta. A la primavera, demaneu faves sacsades. A l'estiu, conve apuntar-se a les coques al calfó, molt superiors —si més no per a mi— a les pizzes que tant de moda s'han posat darrerament. A la tardor es pot menjar un bon embotit i una varietat de peixos salats. Sempre, durant tot l'any, la salmorra no pot faltar a taula. De tota manera, us recomane que, les especialitats, les demaneu amb temps. Tot costa de fer i cal que els cuiners puguin actuar sense pressa, la gran enemiga d'una gastronomia com cal.